

όρθιόδοξος τῆς φύσεως ταύτης ιεροτελεστία ἐν τῷ Νέῳ κόσμῳ.

Κατὰ τὸ 1871 μετετέθη ὡς Α'. Γραμματεὺς ἐν Πετρουπόλει, ὃπου διέμεινεν διάγονος μῆνας, καὶ εἶτα ἐν Βιέννῃ, ὃπου διέμεινε δύο ἔτη, προαχθεὶς κατὸ τὸ 1873 εἰς Γενικὸν Πρόξενον ἐν Βουκουρεστίῳ.³ Ἐν Ρωμανίᾳ ἔμεινεν δέξ ἔτη, διαπραγματευθεὶς τὴν πρώτην μετὰ τῆς χώρας ἐκείνης ἐμπορικὴν συνδημήκην, καὶ τοσοῦτον τελεσφόρως προσπίσας τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα, ὥστε κατὰ τὴν ἀναγέρσιν αὐτοῦ πάντα τὰ ἐν τῷ Δουνάβει ἐλληνικὰ πλοῖα ἦσαν σημαιοστόλιστα.

Κατὰ δὲ τὸ 1880 προήχθη εἰς Πολιτικὸν Πράκτορα ἐν Αἰγύπτῳ, ὃπου ἔμεινε δύο ἔτη, ἤτοι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ διαδραματισθέντων φοβερῶν γεγονότων. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σφαγῶν, σπεύσας ἐπὶ τόπου ἐν ἀνοικτῷ δχήματι, πρόσεβλήθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, καὶ διεσώθη ὡς ἐκ θαύματος, ἐπτὰ φέρων τραύματα, ἐν φόνευθησαν ὑπὸ τῶν θηρίων ἐκείνων ὁ γῆιοχος καὶ οἱ ἵπποι. Κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μέχρι τοῦ βομβαρδισμοῦ μεσολαβῆσαν μηνισκὸν διάστημα, τῆς Β. Κυβερνήσεως λίαν ἀξιεπαίνως θείσης εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Πολιτικοῦ Πράκτορος πάντα τὰ πρόχειρα ἐμπορικά τε καὶ πόλεμικά ἀτρόπλοια, κατώρθωσεν οὗτος ν' ἀπομακρύνῃ ἐξ Αἰγύπτου 25 ὅλας χιλιάδας Ἑλλήνων καὶ ἄλλων χριστιανῶν, οἵτινες ὅντας ἐξ ἀφεύκτου διεσώθησαν θανάτου. Μετὰ δὲ τὸν βομβαρδισμόν, εἰς ὃν παρέστη ἐπὶ τῆς „Ἐλλάδος“, τῆς Ἀλεξανδρείας πυρποληθείσης ὑπὸ τοῦ ἀποχωροῦντος Ἀραβῆ, καὶ τῶν ἐλληνικῶν καθιδρυμάτων διατρεχόντων τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐθις μετὰ τῆς „Ἐλλάδος“ καὶ τοῦ „Γεωργίου“ εἰς τὸν λαμένα, εἰς ὃν μόνος ἥδη εἴχεν εἰςπλεύσει μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ πλοίων ὁ Ἀμερικανὸς Ναύαρχος, καὶ ἀποβιβάσας ἀγηματα 120 ἀνδρῶν μετὰ δύο ἀντλιῶν, προέβη εἰς τὸ ἔργον τῆς διασώσεως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀναστάτου καὶ ἀναφλεγομένης πόλεως. Δέκα ὅλας ἡμέρας διηρκεσεν ἡ ἐργασία αὕτη, ὑπὸ τῶν ἀτρομήτων ἐκείνων ἀνδρῶν καὶ τῶν γενναίων αὐτῶν ἀξιωματικῶν διεζαχθεῖσα, ἔσχε δ' ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διάσωσιν τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ, τῶν Σχολείων, τοῦ Νασοκομείου, τοῦ Προξενείου

καὶ τῶν ἄλλων Κοινωτικῶν κτημάτων, ὡς καὶ σπουδαίου μέρους τῆς πόλεως.

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Τελ-ελ-κεβήρ, αποκαταστάσης πλέον τῆς ἐν Αἰγύπτῳ εἰρήνης, μετετέθη εἰς Βουλγαρίαν, ὃπου παρέστη εἰς πάντα τὰ ἐκεῖ διαδραματισθέντα γεγονότα, ἤτοι τὸ ἐν Φιλιππούπολει πραξικόπημα, τὸν Σερβο-βουλγαρικὸν πόλεμον, καὶ τὴν κατὰ τοῦ Ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου στάσιν καὶ ἀντεπανάστασιν, τοσοῦτον δὲ δεξιῶς προσήσπισε τὰ συμφέροντα τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν τῆς Βουλγαρίας καὶ Ρωμανίας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ τότε ἀναβρασμοῦ, ὥστε οὐδὲ τὰ ἰδιωτικά τίνος ἐβλάβησαν συμφέροντα. Συνάμα δέ, ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῶν μετὰ τῆς Σερβίας σχέσεων, ἀντεπροσώπευσε καὶ τὴν δύναμιν ἐκείνην. Ἐπιμήμη διὰ πολλῶν παρασήμων, ἐν οἷς καὶ διερβικὸς Μεγαλόσταυρος τοῦ Τακόβου.

³ Εδημοσίευσεν ἐν ἔτει 1863 τὴν α'. ἔκδοσιν τοῦ „Καρδιῶν οἰκιακοῦ βίου“, οὗ δευτέρα πολυτελής ἔκδοσις, ίδοισα τὸ φᾶς κατὰ τὸ 1883; ταχέως ἐξηγήθη.

Κατὰ τὸ 1877 „Ιουλιανὸν τὸν Παραβάτην“, τὸ πολυθρύλητον ἐκεῖνο δρᾶμα, μετὰ προλεγομένων καὶ σημειώσεων, ὅπερ τοσοῦτον κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ ἐποίησε θόρυβον, ταράξαν καὶ αὐτῆς τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς τὴν ἡρεμίαν, καὶ ὅπερ σήμερον ἀναγνωρίζεται ὡς ἐν τῶν καλλίστων προίστων τῆς νεο-ελληνικῆς φιλολογίας. Τὸ δύομα τῆς ἡρωΐδος τοῦ δράματος τούτου Ἑλλη φέρει καὶ η μονογενής τοῦ ποιητοῦ θυγάτηρ.

Κατὰ τὸ 1884 τὴν Θεοδώραν, δρᾶμα μετὰ προλεγομένων καὶ σημειώσεων, περὶ οὐ τόσα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ Ἑσπερίᾳ, ὥστε ἀθροιζόμενα ἥθελον ἀποτελέσει τόμον ὅγκωδέστερον τοῦ ἐπικρινούμενου συγγράμματος.

Κατὰ τὸ 1885 τὸν Ἡράκλειον, δρᾶμα ἐπίσης μετὸ προλεγομένων καὶ σημειώσεων, ὅπερ παρὰ πολλῶν ἐκρίθη καὶ αὐτῆς τῆς Θεοδώρας ἀνώτερον, καὶ τὸ Πίρι ὑπὸ τὴν αἰθάλην, καμψίδιαν εἰς πράξεις δύο.

Πλὴν δὲ τούτων, εἰς διάφορα περιοδικά, πεζός τε διατριβάς καὶ λυρικάς ποιήσεις, αἵτινες διακρίνονται ἐπὶ τε τῇ ἐμπνεύσει καὶ τῇ χάριτι τῆς ἄγαν καθαρευούσης γλώσσης.

Ο. I.

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ.

„Μὴ τὸν προσεύχουν οὐδέν, ὃς πεπομένης οὐκ ἔτι θυμητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλάσσει.“
(Σαφ. Οἰδ. 1316.)

Καλλίστην καὶ λίαν συγκινητικὴν ἐν στίχοις αὐτοβιογραφίαν ἀποτελεῖ δ. „Εφιάλτης“ τοῦ εὐγενοῦς ἡμῶν Συνεργάτου κυρίου Κλέωνος Ραγκαβῆ, τοῦ ὁποίου ἐπιτυχεστάτην εἰνόντα δημοσιεύμενον σήμερον ἐν τῇ πρωτεύοντι τοῦ φύλου μετὰ τῶν ἀπερίτων βιογραφικῶν σημειώσεων. Τὰ ποίημα μάλιστα τοῦτο παρέχει καὶ ἀκριβεστάτην ἰδέαν τοῦ λεπτικοῦ χαρακτῆρος, δην. δ. Συγγραφεὺς εἰσηγεῖται ὡς μόνιμον ἔξωτερην μορφὴν τῆς παρ' ἡμῖν λυρικῆς ποιησεώς.

Πρὸς εὐχερεστέρων τοῦ ποιήματος τούτου κατανόησιν σημειούμενον ἔτι δ. ποιητῆς ἀπώλεσε δύο ἀδελφούς, καταβληθέντας ὑπὸ τῶν κακουχιῶν τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, νεαρωτάτην ἀδελφὴν καὶ τέλος τὴν πολυτλήμονα μητέρα.

Κρυφία μὲ δαμάζει ἀνοικτάριμῶν λύπη.
Ἡ ἀποφράς ἵδου ἐπέστη τέλος ὥρα,
ἥν ἢ ψυχή μου προσπελάζουσαν ἐώρα,
καὶ ἢ χρυσῆ μου ἥβη, ἔωλος ὀπώρα,
ἔηρὸν τοῦ βίου μου τὸν κλῶνα καταλείπει.

Αἰσθάνομαι πνεούσας ἀπογείους αὔρας,
καὶ τὴν ἀπτὴν ἐγκαταλεῖψαν τὴν φιλίαν,
τὸ ἀσθενές μου σκάφος σπεύδει πρὸς ἀλλοίαν,
μεμακρυσμένην, ἀπορρωγα παραλίαν,
τῷ κλύδωνι ἀλλοῦν τὰς πτέρυγας τὰς λάζβρας.

Παρῆλθον αἱ φαιδραὶ ἡμέραι, καθ' ἀς βρέφος εἰς προσφιλοῦς μητρὸς ἀγκάλην ἐμειδίων.
Πάσης τρυφῆς εἰς ἀστασμὸς αὐτῆς ἥδιων,
καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου εἰσδύων,
ἐχρύσει πᾶν προώρως ἀπειλῆσαν νέφος.

Θαλλοὶ τῆς ρίζης τῆς αὐτῆς ἐσκίρτων εἴτα περὶ ἐμέ,
καὶ ἡ ξανθόκομος χορεία
ὅμου εἰς παίγνια ἐφέρετο μυρία,
καὶ προεκάλει μάχας πᾶσα δυσφορία,
καθ' ἀς εὐφρόσυνοι καὶ θρίαμβος καὶ ἥττα.

Πλὴν αἴφνης ἐν τῷ μέσω τῶν φαιδρῶν γελώτων
διῆλθε παγερὸν τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων,
καὶ δύο ἀνηρπάγησαν τῶν χρυσανθέμων,
ἐν ᾧ ἐν καταπλήξει, κάτωχρος καὶ τρέμων,
τὸ μέλαν δάκρυ ἔχυσα ἐγὼ τὸ πρῶτον.

Εἰσέτι ἐνθυμοῦμαι πῶς πάρα τὴν κλίνην
θρηνοῦσα μὲν ἔφερεν ἡ μῆτηρ ἐπ' ὀλίγον,
ἐν ᾧ πᾶν διπέμψει εἶχον τιμαλφές προσῆγον,
ἀνθῶν εἰκόνας καὶ πτηνῶν χρυσοπτερύγων,
καὶ ὅλην στρατιὰν ὥραίαν μοιλυβδίνην.

Ἄλλοι! μόλις πρὸς μικρὸν τὸ ἐσβεσμένον
ἡκτινοβόλει ζμυα, καὶ σκιὰ θανάτου
αὐτὸν ἐπλήρου ἀπογνώσεως ἀφάτου·
σιγῶντες μὲν ἀπῆγόν τότε τοῦ κραβάτου,
καὶ μυστικῶς ἐθρήνουν ἐν γωνίᾳ μένων.

‘Ημέρα τέλος χαροπῆ τοῦ Ἀπριλίου
ἀνέτειλε, τὸ σύμπαν ἦν μεστὸν ἐλπίδων,
οἱ νεοσσοὶ εὐθύμως πτερυγοῦντες. ἤδον,
καὶ σμάραγδοι πετῶντες σμήνη χρυσαλίδων,
ἔξηστραπτον εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἥλιου.

Ἄλλος ἐν τῷ οἴκῳ τὴν πικρὰν σιγὴν τῶν τάφων
μόλις διέκοπτον λυγμοί, καὶ τονθορύζων
ἀπῆγλων εῖτα ιερεύς, ἀποκομίζων
φορεῖον πλήρες νεκρανθέμων, ὃν τὸ μεῖζον
εἶχε χρυσοῦς βοστρύχους πέριξ τῶν κροτάφων.

Παῖς ἔτι ἀτελῶς τῶν πάντων ἀντελήρθην,
ἄλλος ἔχλαιον πολλάκις περὶ νύκτας μέσας,
καὶ τὴν μητέρα εἴλκον παρ' ἐμὲ, καλέσας,
ώς εἰ ἐν προαισθήσει τὴν μανίαν τρέσας
τῆς συμφορᾶς μεθ' ἡς ἀργότερον συνήρθην.

Οἱ χρόνοι ἥλθον μετὰ ταῦτα, καὶ μὲν οὐς πᾶσα
πρὸ τῶν ὄμμάτων τοῦ παιδός ἡ πέριξ φύσις
ἀποκαλύπτεται, θαμβοῦσα τὰς αἰσθήσεις
μοιραῖος γρῦπος, οὗ ἀνέφικτος ἡ λύσις,
Σφίγξ, εἰς τοῦ βίου τὸν οὐδὸν ἔξαίφνης στᾶσα.

Ἡ ἀλγηδῶν πληγὰς ἀγνώστους ἔξορύττει,
εἰς τῆς καρδίας τὰ ἐνδότερα λοχῶσα,
ἥχει τῶν διδασκάλων ἡ τραχεῖα γλῶσσα,
καὶ ἡ χορεία πελιδνὴ ἐπιφοιτῶσα,
τῶν νόσων ἔγκαθίσταται παρὰ τῇ κοίτῃ.

Ἄλλαξ τὴν ὑπαρξίαν δλόκληρον πληροῦσσα
ἔγγυς ἡ μῆτηρ, καὶ ἡ ἀφατος μαγεία
τῶν ὄφθαλμῶν αὐτῆς πιστὴ ψυχαγωγία,
τῆς προσφιλοῦς χειρὸς ἡ πρόσφαυσις ὑγεία,
καὶ βάλσαμον ἡ θέα ἡ παρηγγοροῦσσα.

Καιρὸς παρῆλθε. Διαθάλλων νεανίας
ἔγνωρισα τοὺς πρώτους τῆς ζωῆς ἀγῶνας,
καὶ γῆγμην καὶ μέλιτον φεύγων τοὺς τυφῶνας,
πλὴν μόλις εὔρον μέλιτος τινὰς σταγόνας
ἐν τῷ πικρῷ κυπέλλῳ διαρκοῦς ἀνίας.

Τοῦ ἔρωτος ἐγεύθην τὸ θυμῆρες μέθυ,
καὶ μάρτυρας ἐπεκαλέσθην τοὺς ἀστέρας,
ἄλλ' εἰδον ὅτι κατεδίωκον χιμαίρας,
καὶ τὴν πρωΐαν ἔνθους, ἤδη τὸ ἑσπέρας
ἐν ἀπογνώσει ἡ καρδία μου εύρεθη.

Το πλάσμα τὸ προσνεῦον, ὅπερ μὲν ἐνθουσία,
καὶ μοὶ ἐδόκει τιμαλφέστερον ἀγγέλων,
ἀπήντων εῖτα, καὶ τὸ ὄναρ διαστέλλων
τῆς θλιβερᾶς πραγματικότητος, ἐγέλων,
ἄλλ' ἐν ἐμοὶ χολὴ ἔχειτο ἀπαισία.

Τὸ πλῆθος τότε τῶν ἀπατηλῶν εἰδώλων
ἐθήρευσα, ἐκτείνων ἀπληστὸν ἀγκάλην,
πλὴν ἐγκατέλειπον θλιβόμενα αἰθάλην,
καὶ τὴν κατὰ φασμάτων διεξάγων πάλην,
τὸν κάματον ὡς γέρας εὔρον, καὶ τὸν δόλον.

Καὶ ὅμως τρισευδαίμων σχετικῶς ἡ πρώτη
ἐκείνη ὥρα — μόνη τότε οἰκουμένη
ἡ φίλη φωλεά, ἀρτίως πεπηγμένη,
καὶ ὑπὸ πτέρυγας ἀγρύπνους φρουρουμένη,
ἐν ἀσφαλείᾳ, ἡ νεοσσιὰ μπνώττει.

Εἰς τοὺς ἀγροὺς πῶς ἐπλανώμην ἀμερίμνως,
τοῦ Γυμνασίου φεύγων κρύψα τὰς βασάνους,
καὶ ἀνεμώνας πλέκων εἰς ἀβροὺς θυσάνους,
τοὺς ὄφθαλμούς ἐπόθμουν στένων τοὺς βασκάνους,
ῶν ἔκρυστις ὁ πρῶτος τῆς ψυχῆς μου ὅμνος.

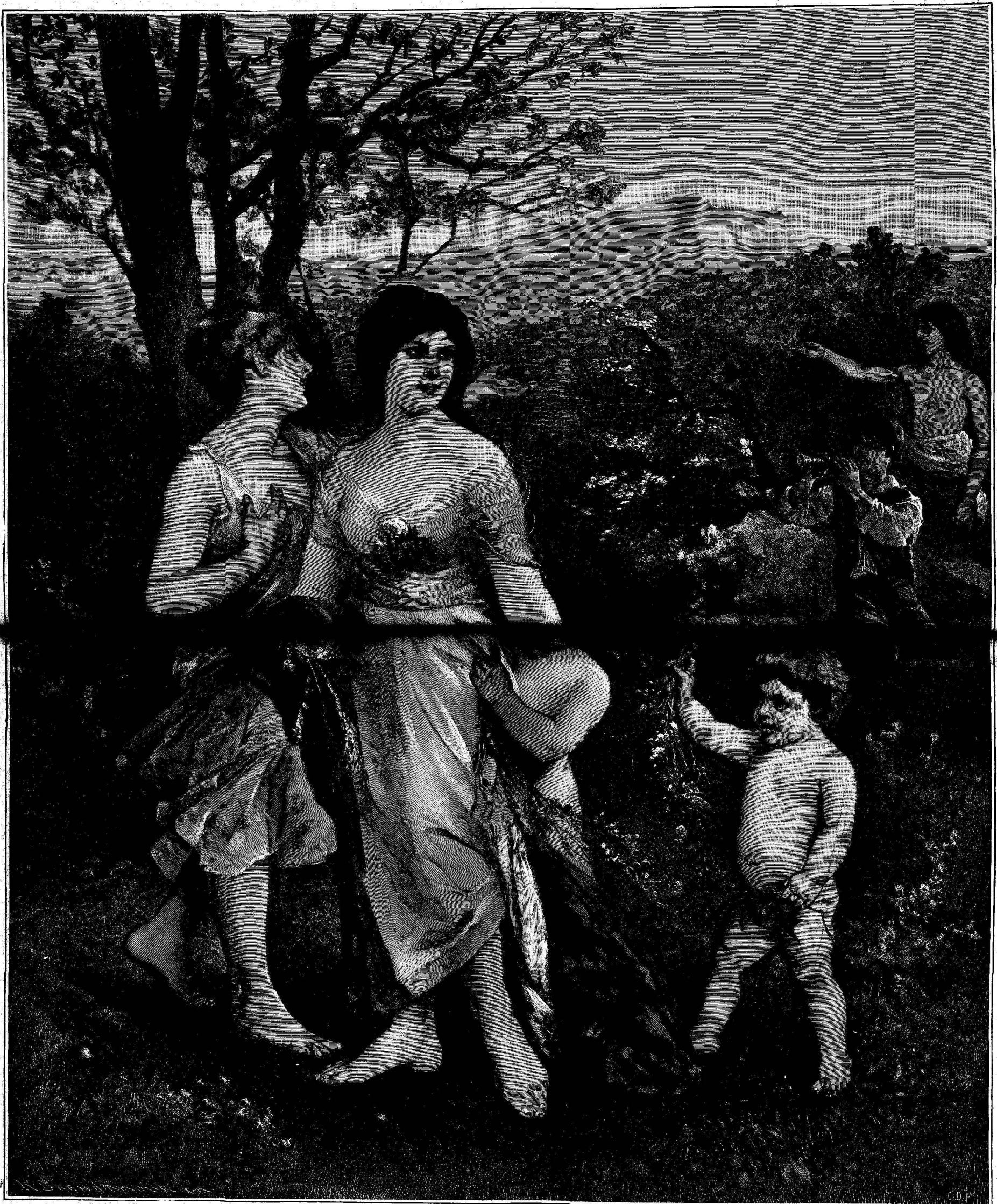
Πῶς ἄλλοτε θαυμάζων ἐν τῇ Ἀκροπόλει
τὴν Φοίβην λούουσαν εἰς φῶς τὸ Ἐρεχθεῖον,
τὸ κύδος τῶν προγόνων πρὸ ἐμοῦ μεθύων
ἔώρων ἀνιστάμενον εἰς ὄναρ θεῖον,
ἐν ᾧ ἐπέρα ἐν ἐκστάσει ἡ νῦξ ὅλη.

Ἡ πῶς εἰς τὸ ἀλση τὰ φαιδρὰ τῆς Κηφισσίας
ὑπὸ πλατανῶν εἴηστι πλούσιην παχυφύλλους,
εἰς ἐκδρομὰς πῶς συμπαρέσυρον τοὺς φίλους,
καὶ τὸ ἑσπέρας τοὺς ἀφρόντιδας ὅμιλους
συνήθροιζον εἰς ἀπερίττους πανδαισίας.

Πλὴν, φεῦ! παρῆλθον ταῦτα πάντα, καὶ τὸ πνεῦμα
τὴν φωλεὰν ἀρπάσσων φέρει τοῦ βορέα,
τοὺς νεοσσοὺς ὅρμη ἔχωρισε μοιραία,
καὶ τῆς καρδίας ἔλκη φέροντα βαρέα
ἐμὲ τὸ ἀελλῶδες παρασύρει ρεῦμα.

Τὸ ἔσχατον ὁ τάλαις χαῖρε ἀπευθύνω
πρὸς πᾶν τὸ φίλον ἐπὶ γῆς, καὶ εἰς ἐρήμους
πλανῶ τὸ βῆμα τὸ δειλόν, ἀξένους οἴμους. —
προπέμποντάς με οἰωνούς δρῶ πενθίμους,
καὶ μάτηην εἰς ἀπόντας τὰς ἀγκάλας τείνω.

Ἄλλος ὡς τοῦ κύκνου τοῦ ἐκπνέοντος τὰ μέλη
καλύπτει ἡ ἀγρίως ὄλακτοῦσα δίνη,
θρηνήσω σε, χρυσῆ μου ἥβη, ἐν ὀδύνῃ,
τὸ ἀσμα τίσω τὸ δακρύβρεκτον ἥδυνη
τὸ ἀλγος ὅπερ ἀπαντας τὰς ἀγκάλας τείνω.

Η ΑΝΟΙΞΙ

Κατά τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Γ. Κράου.

Τί ἄρα μὲ προσμένει πόρρω τῆς ἑστίας
βιοῦντα ἐν τῷ μέσῳ κέντρων πολυφύλων;
Ἐκεῖ τῆς γνώσεως μοιράζεται τὸ ξύλον,
καὶ θεῖς τὸν δάκτυλον εἰς τὰς ὄπας τῶν ἥλων
ἀντλήσω τὸν πικρὸν ἵὸν τῆς ἀπιστίας.

Οἱ ἄρτοις πόσον ἀτερπής τοῦ ἀποδήμου!
Ἐπανακάμψω πρὸ τῆς ὥρας ἴσως γέρων,
ἐπώσιον φευδοῦς σοφίας φόρτον αἴρων,
ἄλλος ἐν ἐμοὶ εἰκόνα μειδιῶσαν φέρων,
ἥν ή δραπέτις ἐνεκόλαφεν αὔγη μου.

Πλὴν εἴρων ἐφιάλτης ή θεομηνία
τοῦ μέλλοντος τοὺς πέπλους τίς μοι ἀνεγείρει;
Τὰς ζοφερὰς εἰκόνας τίς Μορμώ συνείρει,
καὶ τὴν καρδίαν μου, ἀφάτου δέους πλήρη,
τίς ἀνεκλάλητος σπαράσσει ἀγωνία;

Οἱ ἄτυχες εἰς ἀφρίζοντα πλάγη.
Μακρὸν παλαίει πρὸς τοὺς πάγους καὶ τὸν σάλον,
καὶ τέλος ἀφικνούμενον εἰς κόσμον ἄλλον,
παρθένον κόσμον, εὐνομούμενον, μεγάλον,
ἔκει πενθοῦντα τὸν ἔξοριστον προσάγει.

Φερόικος πλανᾶται τότε χρόνους διλούς,
καὶ τὸν φιλτάτων ἐντελῶς ἀποξενοῦται,
εἰς τὴν σχολὴν τοῦ βίου βαθμηδὸν ἀνδροῦται,
καὶ πρὸς ἀνθρώπους διαφόρους οἰκειοῦται,
παρὰ τοῦ Φοίβου τὰς τροπὰς καὶ πρὸς τοὺς πόλους.

Τὴν χώραν ἐπισκέπτεται τὴν χρυσογόνον
ἥν λούσουσι τὰ νάρατα τοῦ Εἰρηναίου,
καὶ τὸν λαὸν τὸν καθημέραν Υμεναίου
ἀνάπτοντος τὰς χαρμοσύνους δάδας νέου,
καὶ τὸν θεὸν ὑμνοῦντα οὕτω τῶν Μορμόνων.

Ἄλλος αἴφνης ὁ στυγνὸς δρίζων αἰθρίζει,
καὶ πανταχοῦ ἡδεῖα αἴγλη διαχεῖται,
φωστήρων ζεῦγος ἀνατεῖλαν αἰωρεῖται
πρὸ τοῦ ἀλήτου, καὶ τὸ θέσφατον τελεῖται,
ἐν ᾧ ἐκεῖνος καλλιστέφανος φοιβάζει.

Γλυκεῖα κόρη, ἄγγελος παραμυθίας,
ἐγγὺς αὐτοῦ τῇ τρικυμίᾳ παρεδόθη,
κοινὸν τὸν μίτον τὸν χρυσοῦν ἡ μοῖρα κλώθει,
καὶ διαπρύσιοι πληροῦνται τέλος πόθοι,
οὓς στέφει δῶρον τιμαλφεῖς τῆς Εἰλειθύιας.

Παραφυάς σὺ μόνη θλιβερᾶς ἱτέας,
ἀνθος ἐκ μέσης τῆς καρδίας μου βλαστήσαν,
σοῦ πάντες ἔκποτε οἱ λογισμοί μου ἥσαν,
καὶ χάριν σοῦ τῆς Ἀτης τὴν ἀγρίαν λύσαν
μέχρι πνοῆς ὑφίσταμαι τῆς τελευταίας.

Κλιμάτων θρέμματα σὺ εὐώδεις διαφόρων,
καὶ γλώσσας τὸ στομάτιον τὸ οἰδαλέον
φελλίζεις ξένας δι' Ἑλληνικῶν χειλέων,
ἄλλος ἐπὶ Ὁρφικῆς πηκτίδος ηλαίων
ἀκαταλήπτου φίλτρου σοὶ προσάγω φόρον.

Ἄν, ὅτε κεῖμαι μετ' ὀλίγον ἡσυχάσας
παρὰ τὰς ρίζας συμπαθούσης κυπαρίσσου,
τὴν μνήμην τοῦ ὡχροῦ προσώπου ή φυχή σου
τηρήσῃ, ὅπερ ἐφατίζετο ἐγγύς σου,
καὶ τὰς ξανθάς σου τρίχας κατεφίλει πάσας,

τὸ βλέμμα ρίψων εἰς τὸ ἄγνωστον βιβλίον,
καὶ οἱ μετὰ δακρύων χαραχθέντες στίχοι,
ἐπιφοιτῶντες ὡς ἑτέρου κόσμου ἥχοι,
καὶ εἰς τὸ οὖς σου ψιθυρίζοντες „εὔτυχει“,
δέ ἐρμηνεύς μου ἔσονται σοὶ ὁ καλλίων.

Άλλος ή ἀλίστονος ἰδού· καὶ αὖθις τρόπις
γοργῶς ἀτέρμονας ὠκεανοὺς διχάζει,
καὶ εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀρχαῖον προσπελάζει,
ἐν ᾧ τυφλῶς λυσσώδης Ἐνυώ σφαδάζει,
τὸ ἥμισυ ἀναστατοῦσα τῆς Εύρωπης.

Ἐκεῖ τὸν πλάνητα ἡ μοῖρα ἐλυπήθη,
καὶ παρὰ τὴν ἑστίαν πρὸς μικρὸν καθίσας
ἀσπάζεται φιλτάτας κόμας λευκανθείσας,
καὶ ἀδελφὰς εἰς τὴν σκιάν ἀναπτυχθείσας
τῆς στέγης, ἥς ἐπὶ τοσοῦτον ἐστερήθη.

Τῶν ἀδελφῶν πλὴν ποῦ ἀπέμειναν οἱ δύο;
Ποίαν ζητεῖ σχολὴν ὁ ἐνθους στρατιώτης;
Εἰς τὰς κοιλάδας τῆς ἀσπλάγχνου Γραβελόττης
ἐγγὺς ἀλλήλων προμαχοῦντες ἐν τοῖς πρώτοις
ἐν τῷ κλεινῷ μορφοῦνται τῆς τιμῆς πεδίῳ.

Άλλος ἐν τῷ μέσῳ τῶν τροπῶν καὶ παιάνων
ἐλόχων πελιδνοὶ ἡ φθίσις καὶ ὁ τύφος,
οὐδὲ ἔπεισαν κραδαίνοντες τὸ ξύφος,
ἢ τρέποντες γενναῖον πολεμίων στίφος· —
μακρῶν ἀφήρητασεν αὐτοὺς σειρὰ βασάνων.

Τίς ἐπισκέπτεται τοὺς τάφους τοὺς μονήρεις,
οὓς μαρανθείσα πρὸ τοῦ χρόνου δάφνη σκέπει;
Ἀμβρύωψ Ἀτη τὰ ἐπίγεια διέπει,
καὶ ἡ πηκτίς μου βλάσφημα οἰμώζει ἐπη,
μεθ' ὃν συνάδει ἡ φυχή μου ἀλγούς πλήρης.

Παρὰ τὴν πλάκα τὴν ψυχρὰν ἡ μελκνείμων
ἐκείνη τίς, μεθ' ἥς τὸ ζεῦγος τῶν καλύκων
πενθεῖ, τὴν παιδικήν, ἀγθοῦσαν ὅψιν τῆκον;
Τὸν μόνον θάλπει ἐν αὐτοῖς ὀδύνης κρίκον
πρὸς παρελθόν ἐρώτων τρυφερῶν ἡ τλήμων.

Ὕπὸ δρήμους φοίνικας τὸ ἄλλο μνῆμα
οὐδεὶς ματαίων ὀδυρμῶν ταράσσει κρότος,
ἐκεῖ πενθεῖ ὁ νυκτοπλάνης μόνον ὥτες,
καὶ συσσωρεύεται ἡ ἄμμος λεληθότως,
ἄς εἰ τῆς Είμαρμένης κρύπτουσα τὸ κρῖμα.

Πλὴν ἡ Μορμώ τί ἄγη νέα διαπλάττει;
Ἀκόρεστον εἰσέτι ὀδυρμῶν τὸ τέρας;
Τὰς ἐκροὰς τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰς ὑστέρας
ποθεῖ, καὶ ἀλγηδένας ἔτι δεινοτέρας
ἀγάλλεται ἐπινοῖσαν, καὶ φρυάττει;

Λαμπάδας μοί δεικνύει αὔθις γαμηλίους.

Μακρὰν δὲ πλάνης — πλὴν τελεῖται χαρμοσύνως
τῆς ἀδελφῆς ή στέψις, καὶ ὡς θάλλων κρίνος
τῶν θαυμαζόντων ἀποδέχεται τὸ σμῆνος,
εἰς πάντας λόγους ἀπευθύνουσα φιλίους.

Ἄλλος οἶμοι! φθίνουσιν αἱ δᾶδες ἔξαπίνης,
ἡ σμύρνα τὴν ὁσμὴν λαμβάνει τοῦ λιβάνου,
ἡ νυμφικὴ ἐσθὴς τὸ μῆκος τοῦ σαβάνου,
καὶ τὴν ὥχραν μορφὴν κοσμοῦσι τοῦ λειφάνου
χλωρὰ τὰ ρόδα τῆς προσφάτου εὐφροσύνης.

Ἄρκει, ἀρκεῖ! Πλὴν ἀπομένει, τάλαν, ἔτι
ἡ τρύξ εἰς τῆς πυκρᾶς φιάλης τὸν πυθμένα.
Τὰ δύματά σου ἐκ τῶν θρήνων ἐσβεσμένα
δεικνύεις. Τίς ἐτάξει; Κλίνον τὸν αὐχένα
καὶ ὑμνον ἄσσον τῷ πατρὶ τῷ εὐεργέτῃ.

Καρδίαν ἔχεις; Ἀπαιτεῖ αὐτὴν θυσίαν.

Ως θὴρ λυσσώδης σπάραξον αὐτήν, καὶ φρίσσων,
ἀν εὕρης αἷματος ἐκεῖ βανίδα, σπείσον,
ἀξίως τῷ στυγνῷ δυνάστῃ τῶν ἀβύσσων,
τοῦ μητραλοίου τὴν σπονδὴν τὴν ἀπαισίαν.

Ἐμπρὸς αἱ στύγοι ἐκβράσεις τῶν νερτέρων,
ὅστα καὶ σκώληκες, φαγέδαινα καὶ σῆψις,
παραφροσύνη, ἔγκλημα, ἀρὰ καὶ τύφις,
ἔλκη, πανώλεις, κοπετοί, βρυγμοὶ καὶ θλίψεις,
ἡ πελιδνὴ φθορά, τὸ ἀλγος τὸ ἀσπάρον.

Τὴν χεῖρα δότε, καὶ πυρρίχην ἀπευκταίαν
ὅρχούμενοι, συνάσωμεν στροφάς, ὃν τόνοι
αἱ βλασφημίαι, ἀς ἐνθλίβουσιν οἱ πόνοι,
ψευσθέντες πόθοι, καὶ ἀπελπισίας στόνοι,
καὶ σφαδασμοὶ εἰς ἐπανάστασιν ματαίαν.

Μίαν ἐλπίδα εἶχεν ἕραν δὲ πλάνης,
ἥν ἔθαλπε πιστῶς ἐν μέσῃ τῇ καρδίᾳ,
ἐν ἀπωτάταις χώραις μία ἐμειδία
αὐτῷ μορφή, παρηγόροῦσα καὶ ηδεῖα,
ἥν τρυφερῶς ἐφίλει ἔτι ἐν σπαργάνοις.

Κατὰ τὰς ὥρας δυσθυμίας ἀφορήτου
μετὰ θερμοῦ ἐκείνην πόθου ἀνεπόλει· —
μακρόθεν ἡ ἀνάμνησις ἡκτινοβόλει,
καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ λαθραίως ηύτομόλει
ἐγγὺς αὐτῆς, λατρείας ἐμπλεως ἀρρήτου.

Ἐὰν ἐπέζησε, καὶ ταύτην, φεῦ, ὄφειλει
τὴν τυραννίαν τῇ ἀσπλάγχνῳ εἰμαρμένῃ,
πλὴν φθίνει ἡ λαμπάς αὐτοῦ ἀνεστραμμένη,
καὶ καθεσθέντες ἐν μέσῳ τάφων ἀνεμένει,
ἐν φιλογρούς ἀνθ' ὑμνων ἄσσουσι τὰ χεῖλη.

Ἐν μόνον ὅναρ ἐπλαττε χρυσοῦν δὲ τάλας,
μετὰ τὸ τέλος τῆς μακρᾶς δοκιμασίας,
ὄλγας ὥρας ἐντρυφήσεως γνησίας,
καὶ λήθην, λήθην εἰμαρμένης ἀπαισίας
εἰς τὰς πεφιλημένας μητρικὰς ἀγκάλας.

Άλλος οἶμοι, χάριν ἀνεκτίμητον ἔζήτει,
καὶ τολμηρὸς ὑπῆρξε λίαν δὲ Παρίας· —
κατέστη ἀξιος ὑψίστης τιμωρίας,
καὶ ἡ Μορμώ αὐτή, πρὸ τόσης δυσμοιρίας
συγκινουμένη τέλος, δειλιὰ καὶ φρίττει.

Νιόβης ὑποστάσα ἀπηνεῖς ὀδύνας,
ἢ μητρικὴ πιστὴ καρδία συνετρίβη· —
κρουνοὺς δακρύων ἐν κρυπτῷ ἀπαύστως λείβει,
καὶ λυσσαλέος ἔρπης ἐν αὐτῇ ἐκρύβη.
τοῦ βίου διακαίων τὰς μυχίας ἵνας.

Οἰκῶν δὲ πλάνης τὰς χιόνας τῆς Δακίας,
μυρίους ἀνθ' ἔνδες ὑφίσταται θανάτους,
καὶ μάτην ἀποσείει πέδας ἐπαράτους,
τοὺς λόγους δὲ ἀκούση σπεύσας τοὺς ὑστάτους,
καὶ ἀσπασμῶν τὰς χεῖρας λούσῃ τὰς γλυκείας.

Ως ὥχριῶν πρὸς τὸν ὁρίζοντα βραδέως
δὲ ἥλιος κατέρχεται, καὶ μόλις δύσῃ
τὸ πᾶν μαραίνεται καὶ φθίνει ἐν τῇ φύσει,
καὶ πρὸ τοῦ χάους δρρωδύσαν καταπλήσσει
τὸν οἰκουμένην ἀλγος ἀφατον καὶ δέος·

Ομοίως ἔδυεν ἐκείνη, μαρτυρίου
ἀνεκλαλήτου περιβαλλομένη στέρμα,
καὶ πρὸς τὰ τέκνα, ὃν ἐπήγυντο τὸ αἷμα,
ἐψέλλιζεν ἐκφράσεις ἀνοχῆς ἡρέμα,
τὸ θέλημα προσδεχομένη τοῦ Κυρίου.

Ἀποφωλία τέλος ἐψθάσεν ἡμέρα,
καθ' ἣν δὲ κόσμος ἐσπατερε καὶ ἡγωνία·
ἐν φιλογρούς τῆς δίνης ἡ μανία,
καὶ γοερῶς ἐθρήνουν φίλοι ἐν γωνίᾳ,
ἡ προσευχὴ αὐτῆς ἡκούσθη ἡ μετέρα.

Ἡ τρυφερῶς λατρευομένη ἡ φανίσθη,
καὶ τοῦ ἐσχάτου ἀσπασμοῦ τὸ θεῖον μῆρον
δὲ πλάνης ἐστερήθη. Ζοφερὸν καὶ στείρον
τὸ βλέμμα ἔκτοτε πρὸς οὐρανὸν ἐγείρων
εἰς ἀνεκφράστου πένθους χάος ἐβιδίσθη.